

זמני כניסת ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבניה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
18:56	18:40	18:49	צאת השבת
19:55	19:52	19:54	רבינו תם
20:29	20:29	20:29	

כרכות שלם ציקנות

גיליון 23

פרשת שופטים תש"פ | יש לשמור על קדושת הגיליון!

קוה אל ה'

מה אפשר לעשות...

הסבא מנוברדוק היה אומר: אם אחרת לאוטובוס, אל תאמר אחרתי אוטובוס זה, אלא הקדמתי לאוטובוס הבא. מאחר שזו המציאות העכשווית, מחויב הינך להשלים עימה ולהתבטל לה, כי המציאות מורה מה בעצם רצון ה'. ולפי זה, אם באת לחנות או למשרד מסוים באיחור ומועד הבא יהא רק למחרת – עליך להאמין, לא שאחרת היום למשרד או לחנות, אלא הקדמת ביום אחד, שהרי שוב לא יפתח אותו משרד – רק למחרת, כי לומר "אחרתי" פירושו אזלת יד והתרשלות, והיא המביאה להתקוממות והתמרדות.

כל יהודי מאמין ומבין שבאירוע טרגי זהו ממש חוסר אמונה לומר "אוף..." או – "איך מרגיז..." או כמו שמתבטאים הבורים: "איזה אדם טוב הוא, באמת לא מגיע לו מה שארע לו...!" וכמו כן התבטאויות כמו: "יש ברירה?... זה החיים, אין מה לעשות..."! "שזה כמו כן לשון של קטנות אמונה, וכמו שכך מצינו בגמרא בבא קמא (לח.) שאמרו החכמים לעולא לבוא ולנחם לחכם שנפטרה בתו, והיה זה בבבל, ואמר עולא מה לי ולנחם את הבבליים שיש להם מנהג גדפנות שמגדפים המה את ה' כשקורה להם אסון, ואומרים: **מה אפשר לעשות**, וזה נורא, עולא ראה שבמשפט כזה יש גידוף, ומדוע? מבאר שם הגמרא שהוא כאומר: מה אפשר לעשות, ואילו היה אפשר לי לעשות נגד הגזירה הייתי עושה... וזהו גידוף. נתבונן כמה פעמים פולטים אנו מפינו מילים כאלה: "מה אפשר לעשות..." יש ברירה..." וכיוצא.

הרי ברור לנו שאלו התבטאויות שליליות, שהרי כל ישראל מאמינים הם ומשתדלים לקבל דין שמים עליהם בהתבטלות לרצון ה'. והנה, את אותה התבטאות שלילית שפוחדים לאומרה במקרים חמורים או לשמעה ממישהו במקרי אסון, חס וחלילה, אומרים אנו אותה פעמים רבות על מקרים הרבה יותר פעוטים.

הלא מילות אלו הן מילות התמרדות כלפי שמים, וכאומר: איני מסכים ומקבל הנהגת ה' במקרה זה, או כאומר: אני הייתי עושה אחרת... או: אני חושב שצריך להיות אחרת...

(האמונה למעשה)

שבת שלום ומבורך!

פנינה לנשמה

המפתח לאושר אמיתי

טעות גמורה היא לחשוב שהצניעות חונקת ומגבילה את רצונה וטבעה של האשה להתיפות והראות נאה. כך מצייר היצר הרע את מצות הצניעות – הוא צובע אותה בצבעים שחורים ומחניקים, ממש כשם שהתקשורת בת ימינו מתארת את החרדים לדבר ה' כאומללים הסובלים מהחיים ומפסידים את הנאות העולם.

והרי כל מי שטעם את טעמן המתוק של מצוות תורתנו הקדושה יודע כי אל האושר האמיתי יכול האדם להגיע רק באמצעות הגבלת יצרו ורצונותיו, והנאה ממנעמי העולם הזה במינון שאותו התורה בורא העולם. כולנו מכירים יהודים שבעבר, בטרם הכירו את היהדות הצרופה, ניסו לחטוף ככל יכולתם מהנאות העולם, אך לאחר שזכו לאור התורה הבינו כמה ריקנות היתה בחייהם, למדו לשלוט בתאוותיהם ולתת להן את המקום היאה להן, ועתה הם חיים חיי אושר ועושר פנימי.

כך היא מצות הצניעות: למי שלא נתנסה בה היא נראית כמגבילה ומציקה, אך לאשה המקבלת אותה עליה בשלימות היא מביאה אושר וסיפוק. היא מנוטת את האשה לטובתה ולהנאתה, ומדריכה אותה כיצד ומתי להתקשט ולהתיפות, ליהנות ולהנות. (גדולי ישראל בביתם)

פינת ההלכה

- ✧ אין להמצא ברחוב בשעות הערב המאוחרות
- ✧ הרצאת, אסיפות, מסיבות וכדומה, יש לסיים בשעת ערב מוקדמת, ולאחר מכן ללכת מיד הביתה.
- ✧ כאשר נאלצים לשוב בשעה מאוחרת, יש לשוב עם ליווי.
- ✧ אין לבת להיות שמרטפית (ביבי סיטר) בבית כאשר נמצאים בו הבעל או הבן הגדול, אפילו אם משאירים פתח פתוח לרה"ר וכדומה, ורבים המכשולים שנגרמו מזה.

סיפור לשבת

”וְשִׁמְרֵתָּ לַעֲשׂוֹת פְּכַל אֲשֶׁר יִרְוֶה”

בפרשת השבוע מצאנו: “ושמרת לעשות ככל אשר יורוך”. סיפורים רבים כבר נכתבו על כוחה של האמונה בבורא עולם, והמצווה לשמוע לדברי חכמים, דור דור ודורשיו. וכפי שנאמר בפרשה: “לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל.”
הגאון הצדיק רבי דוד אבוחצירא שליט”א, מספר בעניין זה סיפור מדהים על אביו (כפי המופיע בספר ‘אביר יעקב’, ומצוטט בספר ‘הנני בידך’):

יהודים שעמדו לעלות לארץ ישראל, היו נוהגים לסור טרם צאתם מארץ מולדתם, לביתו של רבי מאיר אבוחצירא זצ”ל. לא קלה היתה העליה לארץ הקודש, וחששות ודאגות העיקר על רבים מן האנשים, בעמדם לעשות את הצעד הגדול הזה. רבי מאיר היה מרגיעם ומעודדם, עד שיצאו לדרך מחוזקים.

יום אחד הגיע יהודי אל רבי מאיר. האיש ביקש להיפרד, אך החל לבכות בכי מר. על מה ולמה הבכי?

–“הן נבער מדעת אני”, הוא הסביר. “ומהיכן אתפרנס בארץ הקודש, אשר בה כולם מלומדים ויודעים קרוא וכתוב?”

הרגיעו רבי מאיר ואמר: “הבורא יתברך זן ומפרנס כלל, ומתקן מחיה ומזון לכל בריותיו אשר ברא ברחמיו וברב חסדיו. מי שיודע קרוא וכתוב, מזמן לו הבורא פרנסה שתובעת ידיעת קרוא וכתוב, ומי שאינו יודע קרוא וכתוב, יזמן לו פרנסה שאינה מצריכה ידיעת קרוא וכתוב.”

אורו פני האיש, ובשמחה גדולה סיפר לכל מכריו וידידיו על הברכה שקיבל, ועוד הוסיף ואמר שכבר אין בלבו שום דאגה כלל. עלה האיש ארצה, והתיישב בקרית אתא. בנו התקבל לעבודה בקרית רפא”ל, הרשות לפיתוח אמצעי לחימה, והיה לעוזרו של אחד מבכירי מהנדסי הטילים.

יום אחד שוחח המהנדס עם עוזרו על בעיה קטנה אך מציקה – ערמות של תוכניות סודיות מצטברות במשרדיהם, ומפאת הוראות הבטיחות החמורות – אסור להשליכן לאשפה. המגירות מתפקעות מרוב ניירת, המדפים עומדים לקרוס, מה עושים?
–“צריך להביא אדם שאינו יודע קרוא וכתוב”, אמר העוזר, “והוא ישמיד את התוכניות.”

–“היכן נמצא אדם שאינו יודע קרוא וכתוב?”, תהה המהנדס.

–“אני מכיר אדם כזה – אבי.”

בדקו ומצאו, שאכן האב אינו יודע כיצד להחזיק עיתון, וכן ראו שאדם ישר והגון הוא. קבלוהו, אפוא, לעבודה, העמידו לרשותו משרד, ומבוקר עד ערב עמד והשמיד תוכניות סודיות, וקיבל משכורת נאה.

שלושים שנה חלפו, והוא יצא לגמלאות. העניקו לו פנסיה נאה ופיצויי פרישה, ושלחוהו לביתו. האיש לא היה מרוצה מהפרישה שנכפתה עליו. בא, אפוא, אל בנו של רבי מאיר, רבי דוד חי אבוחצירא, וקבל: “מו”ר אביכם הבטיח לי פרנסה לכל החיים, ועכשיו פטרוני מעבודתי!” אמנם תשובתו לצדו היתה, שכן הפנסיה הנכבדת שקיבל – אף היא בגדר פרנסה הגונה, אך רבי דוד חי הבטיח לו: “אל דאגה אם הבטיח אבי – דברו לא ישוב ריקם...”!

לא ארכו הימים, ומן המפעל פנו אל האיש שישוב לעבודתו, מאחר שלא הצליחו למצוא תחליף בור כמוהו, והמשרדים כבר מתפקעים מרוב ניירת...

שב האיש לעבודתו, והמשיך להתפרנס מאי ידיעת קרוא וכתוב...

סיפור זה מלמדינו כי הישועה בוא תבוא, אך לא תמיד היא מגיעה בדרך ש’אנחנו’ חושבים.

שביבי אור

לא לשכח להדליק את האש

היה היתה אשה אחת, אשת חיל עטרת בעלה, אשר החליטה לבשל לכבוד בעלה סעודת מלכים מושקעת, כזו שאינה מוכנה בעשר דקות... השכם בבוקר קמה הגברת ומהרה אל השוק, קנתה עופות וירקות, חזרה אל ביתה, קצצה וחתכה, תיבלה והמליחה: כוסברה שמן, פלפל, כרכום – מכל טוב ממש, ועתה לא נותר לה אלא להמתין לתוצאות ולמחמאותיו של הבעל אשר בודאי ישמח עד מאוד... בערב, כאשר הגיע בעלה הביתה, הכריזה האשה כי הכינה הפתעה בעבורו. אולם כאשר נגשה לפתוח את סיר המרק – חשכו עיניה... היא ראתה כי המרק נותר בדיוק באותו מצב בו היה כאשר הכינה אותה בשעות הבוקר המוקדמות... הוא כלל לא התבשל!!
די היה במבט חטוף בכדי לגלות את סיבת הדבר: היא הכינה הכל, אולם שכחה להדליק את האש!! הבעל, אשר נותר מבלי כל ארוחה, פשוטה או מיוחדת, החל מתרגז... אולם רעיתו השיבה כנגו וטענה: “מה אתה רוצ? הכנתי הכל במיוחד בעבורך, הכל בדיוק כפי שאתה אוהב, השקעתי שעות בהכנת הארוחה, ורק פרט אחד קטן שכחתי!! אז מה קרה?? מה כל כך נורא??”

עם מי הצדק? ברור כי עם הבעל!! וכי מה מועילה לו טרחתה של האשה? בסופו של דבר, אין לו מה לאכול!!
ובכן, זה בדיוק המצב שלנו... החל מ”ח אלול אנו מתחילים בהכנות: תוקעים בשופר, משכימים לסליחות, שוחטים תרנגולות, וליצר הרע לא אכפת כלום... הוא מוכן שנעשה הכל – ובלבד שנשכח להדליק את האש... להצית את ניצוץ התשובה!!
כי היצר יודע היטב, שמבלעדי אותו ניצוץ של תשובה – לא יועיל לנו מאומה... ארוחת צהרים – לא תצא מכך...

נצור לשונך

יש אנשים נרגנים בטבעם, החושבים תמיד כי כל מה שחברים עושה או אומר מכוון נגדם ופוגע בהם. המשוחח עם אדם כזה חייב לנקוט במשנה זהירות. עליו להשמר מלספר לו דבר כלשהו העשוי להתפרש על ידו כאילו חברו דיבר או עשה דבר מה נגדו.